

ИВАН ПЕТРОВ
ДВЕ ГОДИНИ СТРАХ

chitanka.info

Старичкият ми фолксваген весело пръхтеше по серпентините между Слънчев бряг и Обзор. Знаех пътя наизуст и с удоволствие въртях волана. Ето след този завой следва дълга права, може да се понатисне педалът на газта. Отново завой, изкачване, спускане...

Жегата бе направо адска. Почти не срещнах други автомобили. Всичко се бе изпокрило на сянка. В един момент двигателят взе да придърпва, сякаш нещо прекъсваше запалването. Но после се успокои и аз реших, че е от горещината. Минах на трета, да са по-високи оборотите, че нали сме с въздушно охлаждане...

На стотина метра пред мене от гората излезе човек, както ми се стори, с работен гащиризон и ми махна да спра. По всички правила дадох десен мигач, отбих на банката и спрях на два метра от застаналия край пътя човек. Той бе висок, бих казал, с атлетична фигура в сребристо-сиво облекло без копчета и ципове, доста плътно обгръщащо тялото му. Гледаше ме някак особено със сивите като облеклото му очи. Изключих двигателя, да не работи в тази жега на малки обороти и излязох от колата.

— Здравейте.

— Здравейте — отвърнах аз и едва тогава схванах, че човекът изобщо не бе отварял уста.

— Не се смущавайте, важното е, че се разбираме.

— Хуманоид — проблясна в мозъка ми.

— Да, вие ни наричате така, макар че би било по-правилно да се каже „хомо галактикус“ — отвърна отново, без да отваря уста, моят неочакван автостопаджия.

— Вижте какво — започнах аз, — не ми е ясно защо ме спирате, но трябва да знаете, че за нашего брата срещите с вас не са особено желателни. Обричат ни на всеобщ присмех, което е най-малкото зло. Но понякога се стига до постоянно местожителство в населени места като Карлуково, Бяла, а и други, ако тези имена ви говорят нещо.

В стоманените очи на моя събеседник се появи нещо като усмивка и аз „чух“:

— Да, знаем и затова избягваме максимално „срещи от трети вид“, както ги наричате. Но понякога и ние имаме проблеми. Докогато съществува техниката, тя ще отказва. Летателната ни машина, по вашemu „летящата чиния“, се повреди и ни е необходима вашата помощ.

Не успях да овладеем смеха си и след като се посмях здраво, запитах:

— Вие какво, решихте да си изпробвате остроумието върху нещастния хомо сапиенс, така ли да ви разбирам?

Все едно аз да попадна във времето на Юлий Цезар и да помоля някой магаретар от Лациум да окаже техническа помощ за поправката на моя „Бръмбар“.

— Не е точно така. Вие сте доста по-напред в техническото си развитие, отколкото мислите. Съвсем малко ви е нужно, само да преодолеете няколко заблуди в научното мислене, и ще направите огромен скок. А в конкретния случай вие лично можете да ни услужите с магнита, който носите във вашия автомобил.

— Магнит ли? — и изведнъж си спомних. Ами да, отпред на капака на багажника е залепнал невероятно силен магнит. По-скоро половинка от магнита на магнетрон от мощна радиолокационна станция. Подари ми го Чавдар и ме посъветва да го поставя някъде отпред на колата. „Никакви радари на КАТ не важат за тебе“ — каза ми той тогава, аз го послушах и съм забравил за магнита. Дали защото, общо взето, съм дисциплиниран шофьор, или поради магнита, но преминавам покрай радарите, сякаш съм невидим.

Отворих багажника, с голямо усилие отлепих магнита и го подадох на необикновения колега, изпаднал в беда.

— Моята антика от 1965 година ми се издига в очите, щом в нея се намират и части за летящи чинии. За мене е превелика гордост да съзнавам, че съм първият представител на човешкия род, оказал техническа помощ на... как го казахте..., аха, хомо галактикус.

— Виждам, че имате чувство за хумор. Това е едно ваше безценно качество. Ние за жалост сме станали твърде рационални и не намираме време да се шегуваме. Моля ви, почакайте ме за малко тук.

С тези думи стоманено-сивата фигура бързо изчезна в гората. Спуснах стъклата на прозорците, отворих широко дясната врата, пуснах си музика и зачаках. След около петнайсетина минути радиото пропука и замлъкна. „Аха, оправили са чинията“ — помислих и в този миг от гората излезе познатият ми хуманоид. Сега не беше сам. С него бе една хуманоидка, която вероятно бе участвала в конкурси за Мис Галактика. Изглежда, тя не притежаваше телепатичните способности на своя спътник, защото в противен случай щеше да се изчерви (или

може би иззелени, кой знае) и да избяга в гората. Тя носеше в ръка черен паралелепипед, приблизително с размерите на кутия от локум. От двете му срещуположни стени стърчаха тръбички, дълги по пет сантиметра и с диаметър шест милиметра (по-късно ги измерих). Галактическата мацка ми подаде безмълвна паралелепипеда.

Взех го. Беше съвсем лек. „Какво ли ще е това?“ — помислих и моментално в главата ми прозвуча отговорът:

— Монтирайте това на вашия автомобил някъде по пътя на горивото. Можете да зареждате резервоара с вода. Не се опитвайте да отваряте устройството, просто е невъзможно. Благодарим ви за помощта и приятен път.

При тези думи двамата се поклониха почти по японски и се скриха в гората. Гледах след тях, исках да ги последвам, да хвърля едно око на чинията, но не можех да помръдна от седалката, която сякаш беше намазана с каноконлит. След две-три минути нещо светло излетя над дърветата, просто едно слънчево зайче, което се стопи в избелялото като плажен чадър небе. В същия миг радиото просвири...

Прибрах се в къмпинга. Легнах в бунгалото и не можех да повярвам, че всичко това се бе случило с мен. Но температурата ми бе нормална, няхах главоболие или други признаци на слънчасване, а и магнита, непоклатимо залепнал на вътрешната страна на капака, вече го нямаше. Освен това на задната седалка хвърляше антрацитни отблясъци тайнственият паралелепипед.

На сутринта, щом всички се замъкнаха на плажа, откарах „Бръмбара“ по-настрана, взех едно шише от „Шуменско“, пълно с вода, и откачих тръбичката, идваща от резервоара към бензиновата помпа. С парченца шлаух съединих излизащите от черното блокче тръбички с помпата и шишето. При това постоянно се оглеждах да не ме види някой какво правя, защото моментално щеше да се обади за линейка. Че то в тези горещини какво ли не се случва с хората...

В карбуратора има бензин, колкото да запаля — мислех си. — Моторът ще заработи, а като налапа водица, ще спре. Най-много да сменя маслото за всеки случай.

Завъртях ключа и двигателят запя познатата щурчова песничка. Натиснах педала на газта, няхах търпение по-скоро да изразходва бензина от поплашковата камера и да угасне. Двигателят ревна... Оглеждайки се, отидох отзад при вдигнатия капак. Започнах да

форсирам с лостчето на карбуратора. Не гаснеше. И още нещо — водата в шишето започна видимо да намалява. Не исках да повярвам на очите си.

След половин час шишето беше празно. Двигателят изпуфка за последно и спря. Стоях и гледах с невярващ поглед празното шише и замлъкналия двигател...

Вече две години всички ми се чудят как при тези цени на бензина не слизам от колата. И се възхищават от двигателя, като гледат ауспуховите тръбички, през които сякаш е преминавало брашно. А аз карам и умирам от страх да не ме спрат за проверка дали не съм с краден, тоест с държавен бензин. Не ми е ясно след това как ще се оправям с „Водоснабдяването“...

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 13/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.